

пакъ были дадени на църквѣ-тѣ пророци ; и онѣзи, на които чудотворно-то вліяло най-много, ся хвърлили въ отворены-тѣ обятія на странны-тѣ Цвикаускы проповѣдници.

Но едвамъ тази ересь, която было ся появила въ старо врѣме въ дни-тѣ на Монтана, който притезавалъ пророческо вдѣхнове-ніе, и пакъ въ срѣдни-тѣ вѣкове, — едвамъ тя намѣрила сега шепѣ расколници, тя по-срѣщнѣла въ Реформаціѣ-тѣ едно упорито съпротивленіе. Никола Хаусманъ, за когото Лутеръ така благородно ся произнеслъ — *“Каквото ный поучаваме, Хаусманъ го върши”*, былъ въ това врѣме пастырѣ-тѣ въ Цвикау. Този добръ человекъ не ся повлеклъ подирѣ лѣжливы-тѣ пророцы. Подкрѣпенъ отъ два-ма-та си діакона, той успѣшно ся противилъ на нововведенія-та, които Щорхъ и послѣдователи-тѣ му гледали да введѣтъ въ църквѣ-тѣ. Фанатици-тѣ, отблъснѣти отъ църковны-тѣ пастыри, направили другѣ глупость : тѣ събрали митингы, въ които ся проповѣдвали открыто разрушителны ученія. Народъ-тѣ уловилъ заражѣ-тѣ, и смущенія не закѣснѣли да станѣтъ. Единъ священникъ, като носилъ св. причастіе, былъ нападнѣтъ съ камъни ; и гражданска-та власть ся намѣсила, и хвърлила въ затворъ най-буйный-тѣ